

A portrait of a middle-aged man with a shaved head, smiling. He is wearing a white suit jacket, a white shirt, and a red tie with a pattern of small, colorful circles. A red pocket square is visible in his jacket. The background is a soft-focus landscape with white clouds and a greyish rock formation on the left.

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Melbourne 1-2-1983

Tạ Từ Lưu Niệm Chánh Giác

Tạ Từ Lưu Niệm Chánh Giác

Melbourne, ngày 01 tháng 02 năm 1983

Thưa các Bạn,

Cúng ta đã có ngày tương hội trong một thời gian ngắn ngủi sống động để xây dựng tâm linh và thực hiện Tình Thương và Đạo Đức. Tôi và các bạn đồng hành, tất cả sáu người, từ Canada, Pháp và Bangkok đã mang theo một tình thương sống động hướng về Đấng Cha Trời trên con đường tu học của chính ta.

Không nhiều thì ít, hẳn các bạn đã nhận thức được sự đóng góp sáng suốt vô cùng giữa chúng ta và chúng

ta, đã đàm đạo mật thiết trong tinh thần cởi mở, giải tỏa tất cả mọi sự ưu phiền trong sự tâm tối do bản chất tâm tối sẵn có của chính chúng ta.

Mọi người đã phát đại nguyện đồng hành, đồng tiến, trong tinh thần cởi mở, tự lập và biết ta từ siêu nhiên mà có. Chúng ta không còn tha thiết sự tranh chấp vì chúng ta đã hiểu rõ nguồn gốc nguyên lai bồn tánh và sự cấu trúc siêu nhiên của tâm lẫn thân của chúng ta, qua bao nhiêu buổi thuyết giảng và sự tiếp xúc giữa các bạn khắp nơi và đã đến diện kiến và đặt những câu vấn đáp tha thiết muốn trở về với chính mình.

Ngày hôm nay, không nhiều thì ít, tôi thấy các bạn cũng có một phần toại nguyện! Rồi sự sáng suốt đã bùng phát trong nội tâm và chúng ta mới thật sự yêu mến lẫn nhau và xây dựng lẫn nhau và phát đại nguyện để thực hiện những cái gì

mà chúng ta đã khao khát từ bao nhiêu kiếp.

Ở thế gian, cảnh đời có tụ có tan, ngày nay chúng ta chung sống trong bảy ngày tại Melbourne, tình thương chúng ta quật khởi, sống động trong sự du dương, cởi mở, biết rõ tâm tánh, sự trì trệ của chính mọi cá nhân và chúng ta đã phát đại nguyện trong thâm tâm chính của mọi người, để vượt qua sự tăm tối lười biếng và đứng ra gánh vác trong tinh thần cởi mở xây dựng lấy phần hồn và cố gắng trở về với mọi sự thanh tịnh, để tìm ra ta, nhiên hậu sẽ đạt tới tất cả những sự mong muốn từ bao nhiêu kiếp. Sự dũng chí đó, vô cực vô biên, chúng ta đã và đang sử dụng.

Hôm nay đến phút chia ly, tôi không biết nói gì hơn, ghi bằng một bài thơ “Tạ Từ” để gửi đến các bạn như sau:

Bảy này chung sống tại Melbourne

*Quây quần bạn đạo cảm giao tình
Quyết tâm xây dựng phần tâm giới
Học hỏi không ngừng chuyển tiến minh.
Tiến minh khai triển do mình
Thực hành khai hóa tâm linh tiến hoài
Sửa mình mới rõ mình sai
Trong ta thanh trực tiến hoài không ngưng
Thành tâm học hỏi không ngừng
Cần khôn vũ trụ khai từng phút giây
Trí khôn xây dựng hằng ngày
Đó đây hòa hợp thân này mới an
Từ đời qua đạo chuyển sang
Mơ màng chẳng có rõ ràng ta đi
Cảnh đời là bãi trường thi
Quy y chơn giác tâm thì đạt thông*

*Điễn linh khai triển muôn vòng
Lòng không động loạn tự tòng thiên cơ
Vui buồn tạo thế bơ vơ
Trụ tâm thanh điễn từ mờ trở minh
Quân bình tự đạt địa linh
Xin Cha hỗ trợ vui tình Trời ban
Thực hành luận xét vui bàn
Người người đồng tiến tạo an tâm hồn
Chẳng còn nuôi dưỡng ác ôn
Trường chay diệt dục đưa hồn về quê.*

Kính bái, Lương Sĩ Hằng

Trong bảy ngày chung sống tại Melbourne, tất cả bạn đạo đã quay quần xung quanh một hành giả tu hiền tự đạt lấy phần sáng suốt, chia sẻ lẫn nhau trong tình thương huynh đệ, công

bằng, bác ái, mở từ kiến thức này đến kiến thức nọ, đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, quyết tâm xây dựng phần tâm giới chúng ta thấy quan trọng, vốn cuối cùng là tâm điển thanh quang để hướng thượng, hóa giải những sự buồn vui động loạn tại thế mà trở lại với thế quân bình sẵn có của chơn tâm!

Học hỏi không ngừng chuyển tiến mình

Chúng ta học hỏi không ngừng, mỗi ngày mỗi có những câu hỏi, mỗi ngày mỗi có những người mới đến với chúng ta và chúng ta học hỏi nơi người và chúng ta khai mở sự tăm tối của chính ta và của chính người thì chúng ta là huynh đệ, chung sống trong quả địa cầu, con một Cha, đồng hành đồng tiến trong chu trình tiến hóa đã quy định, nằm hẳn trong định luật Sinh Lão Bệnh Tử, Sinh Trụ Hoại Diệt rõ rệt. Chúng ta đã đóng góp rất nhiều và chúng ta đã minh cảm rất nhiều và

chúng ta đã phát đại nguyện thực hành để tiến đến nơi đến đích!

Tiến minh khai triển do mình

Thực hành khai hóa tâm linh tiến hoài

Chúng ta tiến minh, càng đi đến tới chừng nào thì càng minh chừng này, khai triển do chính ta mà thôi! Nếu chúng ta còn vun bồi sự lười biếng, trì trệ thì làm sao chúng ta minh? Chúng ta phải thực hành để khai hóa tâm linh. Những cái gì có sẵn trong ta đều là linh động, không còn sự mờ ám, bực bội nữa, tiến hoài!

Sửa mình mới rõ mình sai

Chúng ta bằng lòng tự sửa, dẹp bỏ tự ái mới biết sự sai lầm của chính mình. Nếu chúng ta vun bồi sự tự ái nữa là chúng ta lại tăm tối, làm sao chúng ta biết ta sai? Chúng ta bằng lòng đập phá nó và xây dựng vì

chúng ta thấy rằng chúng ta là đời đời bất diệt! Chúng ta là từ cõi thanh giáng sanh xuống thế gian và bị ô nhiễm bởi bản chất tăm tối, ngày nay chúng ta hy sinh tánh hư tật xấu thì chúng ta mới thấy rõ sự sai lầm của chính ta.

Trong ta thanh trực tiến hoài không ngưng

Ở thể xác chúng ta có thanh có trực hằng ngày, do giới thanh lôi cuốn giới trực và giới trực cũng có quyền lôi cuốn giới thanh, hằng ngày, không ngưng.

Thành tâm học hỏi không ngừng

Chúng ta hòa tan trong thanh trực để học hỏi không ngừng, để thấy thanh là gì trực là gì! Tất cả hai giới đều hữu ích, không trực làm sao chúng ta khao khát thanh, và không thanh làm sao chúng ta từ bỏ trực. Cho nên luôn luôn có luật quân bình để cho chúng ta

tự thoát.

Cần khôn vũ trụ khai từng phút giây

Chúng ta thấy sự liên hệ, hơi thở của ta, nhịp thở của chúng ta hòa hợp với cả cần khôn vũ trụ, khai từng phút giây. Từ sự bất mãn đến sự hòa cảm và từ sự hòa cảm đến tới vun bồi với cái sự thanh tịnh sáng suốt.

Trí khôn xây dựng hằng ngày

Đó đây hòa hợp thân này mới an

Trí khôn chúng ta xây dựng, trí khôn trong sự thanh tịnh, trí không trong sự du dương, trí khôn trong sự cởi mở và xây dựng hằng ngày.

“*Đó đây hòa hợp thân này mới an*”: Đó, từ cảnh này tới cảnh nọ, và chúng ta kết tập để điều luyện và thu nhận sự tinh vi để hòa hợp trong cơ tiến hóa thì thân này mới được an.

Từ đời qua đạo chuyển sang

Từ cảnh đời động loạn, đấu tranh,

hơn thua, tự ái, ngã mạn, thì chúng ta mới bước qua
đường đạo.

Mơ màng chẳng có rõ ràng ta đi

Ta không còn sự mơ màng, không còn sự mờ ảo nữa.
Chúng ta trong thực hành để đi tới, thấy rõ chúng ta
bước qua từ kiến thức này tới kiến thức nọ, từ giai
đoạn này tới giai đoạn nọ, chúng ta rõ ràng ta đi.

Cảnh đời là bãi trường thi

Quy y chơn giác tâm thì đạt thông

“*Cảnh đời là bãi trường thi*”: Các bạn thấy rõ, chúng
ta tham, từ địa ngục đến đây, từ cảnh nào đến đây
cũng muốn quy tụ thành một khối là làm chủ của Tiểu

Thiên Địa, nhưng mà bước vào đây cũng không biết bao nhiêu sự kích động và phản động trong cái tham sân si hỷ nộ ái ô dục của cái tánh chất khảo khí tâm linh của chúng ta. Dự cuộc này đến cuộc kia, coi thử chúng ta có còn sáng suốt để hòa cảm, tương thân, tương ái để khai mở tới vô cùng hay không, hay là chúng ta cô động trong một giới eo hẹp và không tiến nổi.

“*Quy y chơn giác tâm thì đạt thông*”: Chúng ta mới trở về với sự chơn giác, sự sáng suốt của chúng ta. Đó, lúc đó, tâm ta mới là đạt thông. Khi mà chúng ta quán thông rồi, cái tâm chúng ta mở rộng để đón thanh quan điện lành, chúng ta mới biết rằng: Nhứt lý thông vạn lý minh! Chúng ta đạt thông rồi:

Diển linh khai triển muôn vòng

Thì trong một hai được, thì mười cũng được, một triệu cũng được, biết bao nhiêu vòng khai triển trong tâm

linh của chúng ta.

Lòng không động loạn tự tòng thiên cơ

Chúng ta hết động loạn rồi, chúng ta đang sống trong sự quy luật dẫn tiến vô cùng ở bên trên, đó là thiên cơ! Thiên cơ đã làm xoay chuyển cả quả địa cầu, thiên cơ đã làm xoay chuyển cả tâm linh của nhân sanh, để cho mọi người có cơ hội thức tâm để trở về với sự sáng suốt, trong cái nguyên lý không bằng lòng nhưng rồi cũng phải bằng lòng, cởi mở, để thăng hoa, học từ bi và thực hiện từ bi!

Vui buồn tạo thế bơ vơ

Ở thế gian có cảnh vui cảnh buồn, rốt cuộc tạo thế bơ vơ mà thôi. Sau âm nhạc rồi chúng ta gặt hái được cái gì? chỉ có một mình, rồi chúng ta buồn đi rồi, chúng ta gặt hái những gì? cũng là một mình, ôm lấy trình

độ sẵn có của chúng ta, mà chúng ta hòa với mọi trạng thái thì chúng ta không còn bơ vơ. Những cảnh này đến cảnh kia, cảnh nọ, chính chúng ta đã có có phạm, thì chúng ta phải đồng hành và hòa ái tương thân với tất cả.

Trụ tâm thanh điện từ mờ trở minh

Chúng ta trụ tâm thấy rõ thanh điện, từ mờ trở minh, từ sự tăm tối của chúng ta và trở nên sự sáng suốt.

Quân bình tự đạt địa linh

Xin Cha hỗ trợ vui tình Trời ban

Chúng ta đạt được sự quân bình trong nội thức của chúng ta, chúng ta mới thấy địa linh. Ông Trời cho chúng ta mặt đất mà tâm chúng ta không có quân bình, không có linh cảm và không chịu xây dựng thì miếng đất này cũng vô dụng! Chúng ta dành quốc gia, dành

dân tộc nhưng mà có địa linh không biết sử dụng, có quân binh không biết ngự thì làm sao đem lại sự đoàn kết cởi mở mà xưng hô là quốc gia hay là đất nước!

“Xin Cha hỗ trợ vui tình Trời ban”: Càn khôn vũ trụ có chủ, có cha, xin sự sáng suốt đó hỗ trợ cho chúng ta; *“vui tình Trời ban”*: Trời đã cho sẵn cho chúng ta đủ mọi phương tiện mà chờ sự sáng suốt của chính chúng ta sử dụng mà thôi.

Thực hành luận xét vui bàn

Người người đồng tiến tạo an tâm hồn

“Thực hành luận xét vui bàn”: Đó, chúng ta phải thực hành, luận xét việc này tới việc nọ, với trong cái hoan hỉ chấp nhận, bàn bạc trong tâm hồn của chúng ta.

“Người người đồng tiến tạo an tâm hồn”: Đó, mỗi người mà ý thức như vậy thì đồng tiến và tạo an tâm

hồn cho chính mình.

Chẳng còn nuôi dưỡng ác ôn

Không còn sự ngăn cách tự ái, xấu xa mà tạo ra sự bất đồng và sanh ra tật xấu bất ôn, gây gổ! Đó là sự ác ôn!

Trường chay diệt dục đưa hồn về quê.

Chúng ta trường chay, hưởng cái thanh nhẹ. Các bạn đã và đang thực hành cái Pháp Luân Thường Chuyển, đó là trường chay! Các bạn đã hít cái thanh khí điện để hóa giải trọc điện, diệt dục. Khi mà hưởng thượng rồi cái dục chúng ta đi lên trên; cái dục giới hạn của chúng ta không cần thiết nữa, mà chúng ta thiếu có cái dục vô cùng, đưa hồn về quê! Chúng ta khai mở, cái đường lối khai mở vạn năng sẵn có của chúng ta, chúng ta mới trở về cái chỗ thanh cao, sống động ở bên trên!

Đó, thì các bạn thấy rõ, trong con đường tu học, mà chỉ hành giả đã có đầy đủ tâm kinh, có địa linh; mà nếu chúng ta không chịu đọc tâm kinh vô tự thì làm sao các bạn hiểu được sự sống động; mà trong bảy ngày trời, hình như chúng ta đã sống với nhau bao nhiêu trăm năm, bao nhiêu nghìn năm. Sự siêu diệu đó, xuất hiện trong tâm hồn của chúng ta, trong bảy ngày đàm đạo với nguyên lý siêu nhiên, với sự sáng suốt của Bề Trên đã ân ban cho chúng ta, từ thanh giới điện quang để hóa giải tất cả những sự ô trược trong tâm thức của chúng ta, rồi mọi người chúng ta cảm thấy sung sướng vô cùng, cảm thấy chúng ta có một tài sản vô cùng, tài sản thương yêu, sống động trong một khối đời đời bất diệt để xây dựng cả càn khôn vũ trụ.

Hỏi, con người là chủ của vạn linh tại thế, chúng ta ôm một cái thể xác và có sự hợp tác của vạn linh, khai triển tâm linh chúng ta ; hỏi, chúng ta sung sướng biết

là bao nhiêu, hãnh diện biết là bao nhiêu, mà chúng ta còn than thở, chúng ta còn nuôi dưỡng sự mê chấp và không chịu phá vỡ vách tường mê chấp để tiến hóa thì làm sao đạt tới ngày thanh đạt được?

Duyên lành đã đến với chúng ta, các bạn ơi chúng ta sung sướng vô cùng, được tương ngộ trong cảnh đời, có giây phút thiêng liêng, cảm xúc trong tâm hồn của chúng ta. Chúng ta đã đồng rơi lụy, chúng ta đã thương yêu lẫn nhau, chúng ta đã xây dựng Tình Thương và Đạo Đức trong tâm thân. Chúng ta không nỡ hại ta, vì Trời đã ban cho chúng ta đầy đủ tình thương siêu diệu, có một cái huyền cơ của tạo hóa đóng góp, liên hệ với cả càn khôn vũ trụ! Các bạn đã ngự trong tòa sen thanh nhẹ, sống động, các bạn có cơ hội sống trong sưởi ấm của thể xác và để tìm hiểu luồng thanh điện các bạn là vô bờ bến!

Cho nên các bạn đâu còn bị bơ vơ nữa, các bạn thực hành, càng thực hành càng cởi mở, càng cởi mở càng quý yêu đáng Cha Trời! Bàn tay ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ của Ngài đã phóng ban cho tâm thức chúng ta, để xây dựng chúng ta, để làm cho chúng ta càng ngày càng sống động, càng hiểu cái thức hồi sinh của chúng là vô cùng, chúng ta mới hân hoan đón nhận, chúng ta mới tiến trong đà tiến dũng chí, du dương, hòa hợp, chúng ta vui bàn lẫn nhau, huynh đệ tử muội tương thân!

Cảnh đời đã thi thố chúng ta, cho chúng ta có cơ hội thức tâm và thấy sự sai trái trì trệ của chính mình. Chúng ta đã từ bỏ sự siêu diệu của Đấng Cha Trời đã ân ban, chúng ta có đủ quà quý, có hành lý trong cuộc hành hương hiện tại, nhưng mà chúng ta vẫn vùn bội cái tâm thức cầu cận, cầu xin người này, người kia, người nọ! Kỳ thật là đã có ở bên

trong, các bạn càng tu càng thấy rõ, các bạn càng tu các bạn lại đạt tới một cái gia tài bất tận của tâm linh của các bạn!

Cho nên chúng ta ra đây, chúng ta cảm thấy càng bơ vơ; nếu chúng ta tiếp tục vun bồi tánh hư tật xấu thì sự bơ vơ đó không ngừng nghỉ, tấn công các bạn, rồi đâm ra các bạn phải xây dựng vách tường tự ái, tủi nhục mà không bao giờ tiến được.

Ngày hôm nay chúng ta biết đạo là tự nhiên, đạo trong tâm chúng ta, chúng ta đã bừng sáng và tìm về con đường quân bình trong tâm thức của chúng ta. Tuổi trẻ chúng đã tu nhiều kiếp, ngày nay chúng mới hãnh diện được làm con người và chúng ta tiếp tục nắm lấy luật quân bình đó tiến tới thì tương lai chúng ta sẽ là món quà quý của nhân loại.

Cho nên nhân dịp chúng tôi đến đây, trong hành trình

để thực hiện Tình Thương và Đạo Đức, với tình đời, mắt đời chúng ta là người đứng nhưng mà tâm thức của chúng ta là sống động vô cùng! Chúng ta là con một Cha, tương thân tương ái xây dựng, nhớ nhung ngày đêm! Nhớ những cái gương lành, những tánh tốt, những ý chí vô cùng đã đem lại cho chúng ta một tâm thức xán lạn, sống động.

Các bạn càng học nhiều, các bạn càng xây dựng nhiều, đi tới cái không không gian, không thời gian, thì các bạn mới quý yêu các bạn nhiều, các bạn đã được điều luyện bởi Thượng Đế. Những nghịch cảnh mà các bạn đã vượt qua, thì ngược lại các bạn không còn sự hận thù nữa, mà các bạn lại mến yêu, kính mến! Do đó tôi mới có cơ hội tiến hóa đến ngày hôm nay, do sự điều luyện ngày nay tôi mới thức tâm, do cái khổ cảnh đó tôi mới rõ hạnh phúc; chứ chính tôi đã đề xướng hạnh phúc, tôi mong có hạnh phúc, tôi mong có tình thương,

tôi mong có sự đạo đức nhưng mà tâm tôi đã có, tôi đã sử dụng nó, chưa bao giờ sử dụng những điều sẵn có của chính chúng tôi, nhưng mà tôi lại vá víu của lý đời, lý của những hành giả đã thành công. Vậy thì chừng nào thì chúng tôi mới tiến được?

Cho nên ngày hôm nay chúng ta có dũng chí, chúng ta chịu học Nhân học Hòa, để hòa hợp giữ lấy một chìa khóa khai triển tất cả những sự tăm tối sẵn có của chính chúng ta, để tiến tới sự sống động đời đời bất diệt. Vui thay và lành thay, huynh đệ tử muội chúng ta, có giờ giác thiên chung, được hướng về điển quang và lêng lêng tiến hóa, xây dựng tâm thức của chúng ta, ngũ khí triều ngưng, tam huê trụ đánh. Năm luồng điển Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ trong tâm cương tì phé thận của các bạn đang lêng lêng tiến hóa lên trụ đánh trong Tinh Khí Thần, chuyển hóa hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Các bạn mới thấy rõ phần hồn của các bạn là

vĩ đại, phần hồn của các bạn không bao giờ bị tan rã và phần hồn của các bạn không bao giờ lười biếng và ngừng nghĩ!

Cho nên chúng ta phải hướng về căn bản sẵn có của chúng ta, chúng ta là một tinh tú của càn khôn vũ trụ! Đó, mọi người chúng ta đều có ý chí, đều có sự sáng suốt; ngày nay chúng ta đã chấp thuận sự vui hòa thăng tiến là một con đường cứu cánh, cứu rỗi tất cả tâm linh tại thế và vạn linh đồng hành trong Tiểu Thiên Địa này! Chúng ta là chủ nó và chúng ta phải đứng ra gánh vác sự trách nhiệm đó, thăng hoa tư tưởng, khai mở tâm linh! Thì cái của cải chúng ta đã mất nhiều kiếp, ngày nay chúng ta đã khôi phục từ từ! Hỏi chứ các bạn thấy con người sáng suốt, có uy tín, làm việc không suy tính tư lợi. Hỏi thế gian họ có tin cần các bạn không? Đây là của cải của Thượng Đế đã ân ban, đã chia cho các bạn tới vô cùng!

Cho nên xưa kia, mấy nghìn năm trước, đã có sự văn minh và sự văn minh đó là ai? Chính Thích Ca đã gặt hái được, Ngài ở trong nhung lụa nhưng vẫn tìm sự sáng suốt vô cùng! Sự mong muốn của mọi người, của mọi tâm linh, đều phải tiến tới toàn hảo toàn diện, nhưng mà là sao đạt được cảnh toàn hảo, toàn diện đó? Chúng ta rất may mắn được ảnh hưởng tốt đẹp của J sus Christ cũng như là Thích Ca, chính xác thân tứ đại như chúng ta và Ngài đã hành và Ngài đã tiến và Ngài đã đạt. Ngày nay trong bạn đạo hành trình của chúng ta cũng có âm thanh rung động và truyền cảm trong tâm thức của chính chúng ta và chính chúng ta cũng khơi dậy cái điểm sáng suốt của chính mình để đóng góp và hòa hợp tương ứng trong hành trình hiện tại, để khai mở những sự huyền diệu, mật tâm trong tâm thức của chính chúng ta.

Cho nên các bạn đời mới phải học kinh mới! Kinh mới

chỉ có điển giới mới dẫn tiến các bạn đến được, mà văn tự giới thì có thể đưa ý các bạn trở về sự lầm lạc. Cho nên chúng ta không còn sử dụng những đường lối củ, nhưng mà chúng ta phải trở về với điển giới, là thật sự đường mới của hiện tại, nhưng mà đường đó là con đường xa xưa, đời đời! Tôi đã nói mọi người chúng ta đồng hưởng sự công bằng của Thượng Đế là hít vô và thở ra; đã có từ bao nhiêu triệu năm chứ không phải mới đây, nhưng mà mấy ai đã sử dụng được hơi thở đó? mấy ai biết nhịp thở của Thượng Đế đã ân ban và bàn bạc trong tâm thức của chính họ? Nếu chúng ta không có nhịp thở thì đâu có sự bàn bạc hơn thua, đâu có sự xây dựng tiến hòa, đâu có cơ hội thành lập một cơ đồ tạm bợ tại thế.

Nhưng mà lắm lúc chúng ta sai lầm, tưởng đó là cảnh đời đời, cảnh của tôi, chính bàn tay của tôi làm ra, không phải đâu các bạn ơi! Đó là bàn tay của Thượng

Đế đó các bạn ơi! Ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ là bàn tay của Thượng Đế mà thôi! Ngài có thể phóng cho chúng ta và Ngài có thể thu tức khắc. Cho nên mạng sống của chúng ta do Ngài cho chúng ta mượn, rồi một ngày giờ nào đó Ngài sẽ thu đi, không một người nào biết trước được tôi sẽ ra đi ở giờ nào! Cho nên chúng ta phải nhìn nhận sự siêu diệu của Thượng Đế, bàn tay của Thượng Đế đã nâng niu chúng ta và đã đưa chúng ta tiến từ giới này tới giới nọ!

Nhiều kiếp rồi bạn ơi, xương của chúng ta đã chất đống, ngày nay chúng ta mới thức tâm được một phần và hy vọng, hy vọng để xóa bỏ tất cả những sự tăm tối của chính ta và trở về với căn bản dũng chí sáng suốt để tiến tới mục đích vô cùng cởi mở, phục vụ muôn loài vạn vật, cả càn khôn vũ trụ! Đó là một ý chí anh hùng vô tận, Thích Ca đã làm, Jésus Christ đã làm.

Người thế gian luôn luôn tranh chấp trong cái nguyên lý, trong cái lý do eo hẹp mà không mở được cái nguyên lý sáng suốt, sống động. Cho nên luôn luôn phân giới, phân ranh, phân đạo này đạo nọ mà quên đạo tâm sẵn có của chính mình! Tạo cảnh buồn tuổi và bơ vơ, ôm lấy cuốn sách, ôm lấy cái hình tượng, để mong được sự phù hộ. Nhưng mà chúng ta đã có toàn diện, tại sao chúng ta phải mong sự phù hộ? Chúng ta phải sử dụng ngay tức khắc, khai mở ngay tức khắc, và nắm lấy nó để tiến, nắm lấy nó để sống trong lẽ sống sống động đương nhiên chúng ta đã và đang ngự!

Cho nên chúng ta huynh đệ tương thân, thương yêu, chúng ta là người có khối óc, chúng ta biết tha thứ và chúng ta biết hỗ trợ. Tại sao chúng ta không thực hành hai điều đó, để chúng ta càng ngày càng sáng suốt hơn, càng cởi mở hơn, mới đóng góp được cho chúng sinh! Miệng thì nói tu, làm điều lành, tu, làm điều thiện. Mà

thiện là gì? Phải minh thiện ác mới là thiện, còn nói thiện không, người đó không thiện! Đòi hỏi nhưng mà không biết chiều sâu của mọi sự việc: trong sanh có tử, trong tử có sanh, trong tối có sáng, nếu chúng chịu trách nhiệm!

Cho nên chúng ta cũng còn trong giới mê chấp, cho nên cố gắng vượt qua những sự mê chấp! Chúng ta đã có gia đình, sống trong cảnh sống động hằng ngày, đánh thức cho chúng ta và bản chất Tham Sân Si Hỷ Nộ Ái Ố Dục cũng Thượng Đế đã cho chúng ta mượn để thức tâm mà thôi! Qua nhưng cảnh đó rồi các bạn mới ăn năn! Thấy rõ sự sai lầm của chúng ta, sự trì trệ của chúng ta, sự ngang bướng của chúng ta, sự độc tài ghen ghét xấu xa của chính chúng ta, đã tạo ra cái thế cô lập và không hay.

Cho nên vui lên các bạn ơi, để đón nhận thanh quang

điền lành, mở lượng hải hà; chúng ta chủ của Tiểu Thiên Địa, chúng ta ông vua của một xứ thì phải mở lượng hải hà, để quy tụ tâm linh! Phải biết thương yêu vạn linh, vạn linh mới là cộng tác với chúng ta; mới khai triển, mới khai mở một đường lối sáng suốt vô cùng, để dìu tiến phần hồn, không bị nhầm lẫn nữa, nhiên hậu mới ảnh hưởng chúng sanh! Đó là con đường duy nhất của cả càn khôn vũ trụ, từ khoa học, tâm lý, các giới, quân sự, cũng tìm lối thoát cho tâm linh mà thôi!

Ngày hôm nay chúng ta nắm được chìa khóa, chỉ có thực hành, thâm tu thâm tiến, khai mở! Cho nên ngày hôm nay, các bạn đã quy hội chung sống, để mưu tìm và lập lại một hội Ái Hữu Vô Vi! Tại sao đặt là Hội Ái Hữu Vô Vi, tương hội lại mảnh đất này? Và tại sao lại dùng Vô Vi? Vì tâm chúng ta không mê không chấp, chúng ta mới tương hội được, còn mê còn chấp thì chúng ta không ngồi

chung được.

Cho nên khối Vô Vi bước vào là phải phá mê phá chấp, mới ngồi chung nhau được. Cho nên đến đây tôi không biết gì hơn, phần sáng suốt của tôi chỉ đóng góp cho các bạn tại đây, các bạn đã cố gắng muốn xây dựng thành một thiền đường để quy hội những tâm linh từ tiền kiếp là huynh đệ của chúng ta. Ngày nay lần lượt sẽ có cơ hội về với sự sáng suốt của Đấng Cha Lành, tương thân tương ái, cho nên chúng ta ngồi chung để xây dựng và thực hiện Tình Thương và Đạo Đức. Cho nên tôi có bài thơ cho Thiền Đường Melbourne:

Duyên Trời sắp đặt nay tương ngộ

Học pháp khai tâm chuyển tiến vô

Ngộ cảnh xem người lòng thốn thức

Bước vào tâm đạo niệm Nam Mô.

Nam Mô khai triển vô cùng

*Con đường tâm đạo tự vùng đứng lên
Lý thông tiến hóa vững bền
Từ cao đến thấp chẳng quên thực hành
Nằm trong định luật hóa sanh
Thực hành chơn giác rõ ràng thiên cơ
Xác thân ô trược tạo mờ
Bình tâm học hỏi đến giờ minh tâm
Lý Trời siêu diệu thậm thâm
Khai tâm thức giác khai tâm giải mê
Chẳng còn loạn động khen chê
Phá mê phá chấp mới về đến nơi
Bao dung nguyên lý Cha Trời
Phóng thâu thanh điển giáo lời khuyến tâm
Thực hành khai mở mừng thầm
Trong tâm có đạo chẳng làm chẳng sai*

*Vui buồn lẫn lộn hằng ngày
Hy sinh tật xấu thân này mới an
Cùng chung hội họp xét bàn
Điển là thực chất khai đàng mở tâm
Thực tâm sáng suốt chẳng lầm
Tự hành tự tiến tự tâm đến nơi.
Kính bái,*

Lương Sĩ Hằng

“*Duyên Trời sắp đặt*”: đã có trước hết rồi; “*nay tương ngộ*”: chúng ta có cơ hội tương ngộ. Từ mấy trăm năm về trước, đến ngày nay mới có cơ hội được tương ngộ. Chúng ta học pháp là học một con đường để khai triển, để tự đi, khai tâm chuyên tiến trở lộn vô!

Ngộ cảnh xem người lòng thốn thức

Chúng ta thấy cái tâm chúng ta biến chuyển hằng ngày, cảnh này tới cảnh nọ, chúng ta mới thấy người lòng thôn thức! Làm sao tôi sửa được tôi? Làm sao người đó lại đồng sửa như chúng tôi, Cho nên trong cái nguyên lý của Thiên Đường tương ngộ, mong muốn huynh đệ đồng hành đồng tiến như nhau.

Bước vào tâm đạo niệm Nam Mô

Chúng ta bước vào tâm đạo rồi chúng ta dùng ý niệm Nam Mô. Nam là gì? Chúng ta dùng cái lửa, khả năng sản có của chính chúng ta mới tiến về hư không! Tâm chúng ta mới an, lúc đó chúng ta mới thấy rằng:

Nam Mô khai triển vô cùng

Con đường tâm đạo tự vùng đứng lên

Đó, chúng ta dùng nguyên lý của Nam Mô là khai triển vô cùng. Lúc đó thì sự quân bình đã về với chúng

ta, chúng ta mới đứng lên, chúng ta chịu trách nhiệm sửa mình, không nhờ một ai nữa!

Lý thông tiến hóa vững bền

Từ cao đến thấp chẳng quên thực hành

Cái lý chúng ta thông, tiến hóa vững bền, lúc nào cũng yên lành để tiến.

“*Từ cao đến thấp chẳng quên thực hành*”: Phải thực hành mới có thành đạt.

Nằm trong định luật hóa sanh

Thực hành chơn giác rõ ràng thiên cơ

Chúng ta nằm trong định luật hóa hóa sanh sanh; nhứt định mọi người phải qua, không bằng lòng cũng phải bằng lòng.

“*Thực hành chơn giác rõ ràng thiên cơ*”: Biết ông Trời đã sắp đặt để cho chúng ta tiến hóa!

Xác thân ô trược tạo mờ

Bình tâm học hỏi đến giờ minh tâm

Xác thân chúng ta là ô trược tạo thêm mờ. Nếu mà chúng ta cho xác thân là chủ của cái hồn, chúng ta chỉ có mờ và tăm tối thêm mà thôi; để bình tâm học hỏi đến giờ minh tâm, phải cố gắng thực hành, lúc đó chúng ta mới hiểu ta nhiều hơn.

Lý Trời siêu diệu thậm thâm

Khai tâm thức giác khai tâm giải mê

“*Lý Trời siêu diệu*”: Chơn lý là vô cùng các bạn ơi, thậm thâm siêu diệu, học không hết, chép không bao giờ hết được. Cho nên chúng ta phải thực hành, cho nên đời mới học kinh mới, thực hành để hiểu cái sự khai triển từ phút khắc.

“Khai tâm thức giác khai tâm giải mê”: Chúng ta mới thức giác và chúng ta giải cái sự mê chấp của chính chúng ta.

Chẳng còn loạn động khen chê

Phá mê phá chấp mới về đến nơi

Hết rồi, không còn khen chê một cái gì, chỉ thâm tu thâm tiến mà thôi.

“Phá mê phá chấp mới về đến nơi”: mới trở về với cảnh thanh bình của nội thức.

Bao dung nguyên lý Cha Trời

Phóng thâu thanh điển giáo lời khuyên tâm

Mắt các bạn mở ra, tai các bạn nghe, miệng các bạn nói. Đó là nguyên lý của Cha Trời muốn thức tâm các bạn! Các bạn có phóng và có thâu thanh điển mà giáo

lời khuyên tâm: Nói ra để thức tâm, hành động để thức tâm; đó, sự khuyên tâm, đó là kinh mới đó các bạn.

Thực hành khai triển mừng thầm

Trong tâm có đạo chẳng làm chẳng sai

Chúng ta thực hành khai triển mừng thầm, càng tu càng thấy mừng, càng vui vẻ, càng sống động. Trong tâm có đạo, thấy cái đạo trong ta thì không đi tìm một cái đạo nào hơn nữa, chẳng làm chẳng sai nữa.

Vui buồn lẫn lộn hằng ngày

Hy sinh tật xấu thân này mới an

Chúng ta có thấy sự vui buồn lẫn lộn hằng ngày, có trước có thanh trong ta để cho chúng ta thức tâm mà thôi. Rốt cuộc mọi người phải ra đi với sự thanh tịnh và sáng suốt là lợi, hy sinh tật xấu chúng ta! Chúng ta không có nuôi cái bản chất lu mờ và không giải thoát được.

“*Thân này mới an*”: Ở đâu chúng ta cũng có thể sống được!

Cùng chung hội họp xét bàn

Điển là thực chất khai đàng mở tâm

Đó, cho nên có huynh đệ tương thân để xét bàn, coi cơn tu học của mình đạt tới đâu, để xem coi có Vô Vi không, có Trời cao không? Sự thật có cảnh thiên đàng không, có địa ngục không, chúng ta đã nghiên cứu.

“*Điển là thực chất khai đàng mở tâm*”: Chúng ta bước hẳn vào điển giới, vì chúng ta là vô cùng không có gì cắt đứt được! Cứ bàn bạc để đi tới mà thôi.

Thực tâm sáng suốt chẳng làm

Tự hành tự tiến tự tầm đến nơi.

Chúng ta thực tâm sáng suốt, không có làm nữa.

“*Tự hành tự tiến tự tâm đến nơi*”: Lúc đó các bạn thức tâm và toàn diện toàn hảo mới biết rằng các bạn: nam là một tiên đồng giáng sanh tại thế, nữ là một tiên nữ giáng sanh tại thế, để học hỏi vô cùng. Ngày nay các bạn làm cha làm mẹ, các bạn thấy dững chưa? Thấy mạnh dạng chưa? Thấy dám ra đương đầu, để chi? Để cứu con tôi, cứu gia cang tôi!

Đó, cảnh đời cũng vậy, các bạn được một giai đoạn dững chí, mà nếu các bạn hành đạo thì ma quỷ chẳng làm gì các bạn được! Đức trọng quý thần kinh! Các bạn có đức, có đức là đức ở đâu? Đức các bạn phải làm cho vạn linh trong cái Tiểu Thiên Địa này, nó mới nhìn nhận rằng: Chủ Nhân Ông tôi đã thức giác và tôi phải theo Ngài để tiến tới sự vô cùng! Đó là các bạn đã tạo được Đức!

Cho nên các bạn càng tu càng tiến, càng tu càng cỏi

mở, càng tu càng văn minh, càng tu càng sống động! Lời nói của tôi đây đề ghi cho các bạn, một trăm năm sau cũng vẫn sống động vì chúng ta đang sống trong điện giới, và chúng ta bị lý luận trong minh tâm điện giới, tự hành, tự tiến, chứ chúng ta không mượn sự mờ ảo của một ai! Chính ta hành, ta khai triển sự thông minh vô cùng. Cho nên sự vô cùng mới là thật sự là sống động! Sự vô cùng mới đem lại quân bình trong nội thức của chính chúng ta!

Cho nên hôm nay chúng ta huynh đệ tương ngộ trong ngày cuối cùng của chúng tôi đến đây, và chúng tôi xin thành thật cảm ơn sự chiếu cố của các bạn đạo tại Melbourne đã cho chúng tôi cơ hội để học, xây dựng tâm linh và sáng suốt thêm, và chúng ta nguyện đồng hành đồng tiến, huynh đệ tử muội của chúng ta ôm nhau đời đời mãi mãi trong chu trình tiến hóa, không bao giờ quên nhau, phải nhắc nhở lẫn nhau và thực

hành trong chu trình tiến hóa.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của quý bạn.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên